

udslat, at den skulde bestemme, hvad der skal fordres for overhovedet at kunne blive Præst i den danske Fjollekirke, men ogsaa kan give den Ret til at lægge til Side de Ansøgninger, som efter de almindelige Regler ikke kunne komme med i Betragtning. Der bliver saa tilbage en Del Ansøgninger fra Mænd, om hvem Regeringen maa sige, at disse Mænd ere i og for sig kvalificerede til at være Præster i den danske Fjollekirke. Dermed er der, forekommer det mig, taget det Hensyn, man maatte tage til Kirkestyrelsens, Regeringens Indflydelse. Der næst har man givet Flertallet den Ret, det kan gøre Fordring paa, nemlig den afgørende Indflydelse ved Valget, men ogsaa over for Mindretallet har man søgt at give det Indflydelse paa Valget derigennem, at Mindretallet, naar det da er en Tredjedel af Menigheden, efter dette Forslag kan være sikker paa at faa sin Kandidat med paa Valg, og hvis han er i Stand til at kunne vinde Stemning for sig i hele Menigheden, vil han altsaa kunne blive Menighedens Præst. Endelig er der ogsaa i Forslaget søgt at tage Hensyn til de Embedsstandidater, som af forskellige Grunde ikke let kunne blive valgte, fordi de ikke ere kendte i de forskellige Menigheder, eller af lignende Grunde, idet Forslaget går ud paa, at hvor der er 2 Præster, f. Eks. hvor der er residierende Kapellaner, skal den ene Plads besættes af Regeringen. Jeg tror, at man i Virkeligheden har overbejst Sagen fra de forskellige Synspunkter ret vel under Udarbejdelsen af dette Forslag, men jeg maa gentage, at det aldrig har været Folketingets Standpunkt, at det kun kan give sin Stemme til det Forslag, som her ligger, og til intet andet. Hovedindvendingen mod denne Valgmaade, det, der for mig egentlig behydrer mest, er dette, at man siger, at det vilde kunne føre til Tyranni fra Flertallet over for Mindretallet. Jeg erklærer, at i mange Menigheder vil Forholdet kunne være det, at et Mindretal i Virkeligheden repræsenterer den virkelig interesserede Del, og der kan være nogen Ubillighed i, at dette Mindretal saaledes fuldstændig kan blive sat til Side. Men for det første maa vi jo erindre, at det kan det saa udmærket godt allerede nu, og det bliver det mange Gange under den nuværende Ordning. Heller ikke under den nuværende Ordning bliver der nogen Garanti for, at et virkelig findet Mindretal i Menigheden faar den Præst, det kunde ønske — paa ingen Maade. Men dernæst antager jeg ogsaa, at man kunde raade Bod derpaa ved at lette Udgangen for Mindretallet til at benytte Sog-

nets Kirke osv. Vi have jo gennem Sognebaandsløsnings- og Valgmenighedslovene faaet efter min Mening ypperlige Venfler for Fjollekirken, saa at man, hvor der har kunnet være Tale om et Mindretals Tilfidsjættelse, har givet det Lejlighed til at kunne indrette sig, som det gerne vilde uden at bryde med sine Fædres Kirke. Men man har ganske vist gjort det overordentlig vanstelig, lagt saa store Byrder paa Valgmenighedene, at der skal temmelig stor Iver til, for at en Kreds kan vove sig til dette Skridt. Hvis man kom til en saadan Ordning, at Flertallet fik den afgørende Indflydelse ved Præstevalgene, forekommer det mig, at det vilde være naturligt, at man i alt Fald gav Mindretallet en langt større Ret til Benyttelse af Sognets Kirke, end det hidtil har haft, og det forekommer mig, det vil raade væsentlig Bod paa de Møder, der ellers kunde være derved. Smidlertid, det har jo kunnet tænkes flere andre Udveje. Som den ærede foregaaende Tale nævnte, var der i 1879—80 et Forslag fremme fra det da værende Medlem for Maribo Amt den Valgkreds, Provst Lund, hvilket det ærede Medlem nærmere omtalte. Det var et Forslag, som Flertallet ikke helt kunde slutte sig til, vi havde nogle væsentlige Indvendinger derimod, men det var paa den anden Side et Forslag, om hvilket vi erkendte, at vi godt kunde gaa bort fra vort eget Forslag og forhandle paa Grundlag af dette Forslag, hvis der havde været nogen Udsigt til, at det havde kunnet samle Stemningen om sig. Der var jo bl. a. foruden de Bestemmelser, det ærede Medlem nævnte, f. Eks. den, at hvis ikke Halvdelen af Menighedens Medlemmer deltog i Valget af Præsten, tabte Menigheden sin Ret, og saa besatte Regeringen Kaldet. Det havde vi fra vor Side ikke noget imod, idet vi gif ud fra, som det forekommer mig var rimeligt, at var der ikke saa stor Interesse i Menigheden, at Halvdelen deraf deltog i Valget, saa var det ganske naturligt, at Ministeriet besatte et saadant Embede. Andre Bestemmelser, navnlig den, at hver fjerde Gang et Embede blev ledigt, skulde det besættes af Ministeriet, fandt vi mere betænkelige fra vor Side, og jeg tror, at man vanskeligt kunde være gaaet ind derpaa. Men som sagt, vi erklærede os rede til en Forhandling paa dette Grundlag. Der har ogsaa været andre Forslag. Der har f. Eks. været ikke saa Medlemmer i denne Sal, navnlig saadanne, som vare kendte med Forholdene i Sønderjylland, som have været stemte for den nordflesvigiske Valgmaade, hvorefter der fremstilles tre Kandidater for Menigheden, hvoraf denne da vælger den